

Rózsa Imre És Rózsa Imréné

Ez a sógorom, Rózsa Imre üzlete, a háború után önálló textilüzlete volt. Kevés ideig, mert ugye hamarosan államosították. A fénykép 1946-ban készült Szolnokon, a képen Rózsa Imre és a felesége áll. [Az üzleten olvasható felirat: Rózsa ?Férfi és női szövetek. Béls árúk?. A kirakatokban Lenin, Rákosi és Sztálin arcképe. -- A szerk.] Akkoriban nagy szegénység volt. A háború után az élelmiszert úgy árulták, hogy egy ajtó nyitva volt, ott mértek krumplit, lisztet, ilyesmit. Nagyon kezdetleges volt. Ugye ott nem csak nekünk nem volt semmi, a keresztény lakosságnak sem nagyon. Csak a parasztnak volt. A mezőgazdaságban azoknak volt liszt meg zsír. Meg az oroszoknak volt az, amit ők elszedtek a lakosságtól, de másnak senkinek se volt. Ablakot nem lehetett látni beüvegezve. Csak papírral lehetett beszögezni az ablakot. Egy kifosztott ország volt. Pesten is halomban állt a kőtörmelék. Meg kell mondani, az akkori emberek építették fel az országot. Nem volt lakható. A vízvezeték nem működött. Amelyiket nem zárták el, az folyt az utcán. Amikor már nem volt víz, akkor semmi se volt. Ez ma már csak történelem. A húgom egész életében Szolnokon maradt, háztartásbeli volt. Nem dolgozott, mert a sógorom azt mondta, hogy nem kell. Azt mondta, nincs gyerek, miért kellene dolgozni, kire hagyják, ha keresnek? Így kényelmesebb volt, a húgom főzött, nem kellett vendéglői kosztot enni meg minden. Ő elvégezte a házi munkát, meg kertészkedett egy kicsit. Egyébként Miskolcon végzett, tanítónői diplomája volt. A húgoméknak saját házuk volt, lakbért nem fizettek. Éppen elég kiadásuk volt, mert egy családi házuk volt, aztán a felét eladták, a felében laktak. A húgom férje, Imre nem tartotta a kóserságot, mert mikor hazajött a munkaszolgálatból, teljesen egyedül maradt. Volt neki testvére, a testvérének voltak gyerekei, senki nem jött haza, és azt mondta: semmilyen Isten nincs! A testvérének például karon ülő csecsemője volt, egy kislány. Azzal együtt megölték. Az ő szeme láttára falhoz vágták először a gyereket, aztán a szülőt meg a gázba vitték. Az én sógorom azt mondta, hogy ő teljesen egyedül maradt. Szerencse, hogy a felesége megmaradt, de senki, senki! Előtte Mosonmagyaróváron laktak. Senki nem maradt. Azt mondta, ő nem hisz! Sok zsidó van így, azt mondja, ha Isten volna, ezt nem engedte volna. Persze erről lehetne vitatkozni, mert az Isten

nem jött le, az emberek voltak gonoszak. A húgom azért megcsinálta a baromfit úgy, ahogy kell, de a sógorom azt mondta, nem kell vele dolgozni, ő megeszik mindent, nem törődik a vallással soha többet. Mondjuk, a háború előtt sem volt túlzottan vallásos, de hát hozzánk nősült. Persze mi nem hagytuk, csak oda temettük a zsidó temetőbe. Most már ő meghalt, az akarata nem érvényesül. A húgomat akkor hoztam fel Pestre a Szeretetskórházba, amikor beteg lett. [Budapesten a MAZSIHISZ működteti a zsidó kórházat. -- A szerk.] A húgom 1998-ban halt meg, aztán haz szállítottam a férje mellé, mert a férje tizenöt évvel előbb halt meg, mellé van temetve.